

Vážená paní
PhDr. Jůnová
P r a h a

PhDr. Pavla Adámková
J.A. Komenského, bl. 611/500
434 00 M o s t

Vážená paní doktoro,

nechci Vás dlouze unavovat obsažnými řádky, přesto však Vás prosím při jejich čtení za shovívavost, obávám se, že to, co mám na srdci nelze popsat telegraficky. Bylo mi totiž doporučeno, abych se se vzpomínkami na svá léta minulá obrátila právě na Vás. Věřte, že mi ani trochu nejde o jakékoliv vyřízení účtů s lidmi, kteří se mi v životě tvrdě postavili do cesty; přesto se však po zralé úvaze tímto dopisem Vám, chci započíst mezi ty, kteří se lapidárně řečeno hlásí k "rehabilitaci".

Jsem absolventkou FFUP Olomouc, studia jsem ukončila v roce 1975. /jednooborová psychologie/. Toto absolutorium, ale jak se dá předpokládat ani další praxe, nebylo bez závažných problémů. Ve své anamnéze bych asi měla započít tím, že jsem dcerou evangelického faráře /Simonovského/, a nejen to, byla jsem tehdy vychována v ideách víry v Krista a tento světový názor jsem ve svém dospělém věku vděčně a nezvratně přijala za svůj. Vdala jsem se za stejně smýšlejícího muže a zcela přesvědčeně takto vychovávám i své dva syny.

Tímto "kainovým znamením" jsem byla provázena již v r. 1970, při zdaleka ne jednoduchém přijímacím řízení na VŠ. Nicméně po jistých komplikacích jsem na svůj zvolený obor studia byla přijata a se zájmem a ráda jsem postupně studovala. V povolání psychologa jsem vždy viděla cosi více, než náhodně zvolený zdroj obživy.

Vše se vyvíjelo bez problémů až do roku 1974, /to jsem byla ve 4. ročníku/, kdy jsem byla ze strany StB a poté i vedení školy nařčena zcela nepravdivě z toho, že jsem členkou jekési prazvláštní sekty /jmenovali se "principisté", která se tehdy ve své činnosti rozšířila v Olomouci. S tímto hnutím jsem samozřejmě neměla nic společného, avšak pravdou je, že jsem při 4 hodinovém výslechu na StB hájila svá ústavou daná práva na jiný, než materialistický světový názor. Aktivně jsem se účastnila sborového života v Olomouci - v naší ČCE církvi, avšak zásadně pouze akcí, které byly "požehnány" = schváleny státní správou. Jak jsem výše uvedla, vyrostla jsem na faře a jasně jsem věděla, co jest dovoleno a co je nepapadnutelné ze strany církevních tajemníků či státu vůbec. Moje nařčení však nebylo bez důsledků. Bylo se mnou vedeno kárné řízení, v jehož průběhu se ti na straně "silnějších" našítíli ani nečisté taktiky a nepravdy / křivé výpovědi atpod. / Bránila jsem se seč se dalo, tehdy při prvním kárném řízení i za pomoci svého otce, který do celého případu zařizoval naše církevní ústředí - Synodní radu ČCE v Praze. Proto snad již tehdy nedošlo k vyloučení ze studia, kterým mi bylo vyhrožováno po celou dobu. Během dalšího roku, kdy už jsem byla posluchačkou posledního ročníku, vždy ve zkouškové období, docházelo k dalším kárným řízením, případ nebyl ukončen, pro mne toto období bylo samozřejmě psychicky velmi náročné. Po složení všech zkoušek, po obhajobě diplomové práce - 6 týdnů před závěrečnými státními zkouškami, sdělil mi tehdejší vedoucí naší katedry psychologie, že jsem prohrála, že ze studia vyloučena přec jen budu. Sám touto skutečností nebyl potěšen. Dlužno říci, že morální podporu jsem "beze slov" po celou dobu mého boje ze strany většiny členů katedry cítila.

Čas však šel dále a já složila i státní zkoušky. Až poté jsem od vedoucího katedry slyšela, že ještě den před nimi nevěděl, zda k jejich složení budu puštěna.

Když jsem tehdy v červnu roku 1975 promovala, měla jsem pocit, že přes udělení veřejné důtky /kopii přikládám/ při posledním kárném řízení, že jsem v tom nerovném boji zvítězila. Dnes vím, že to bylo naivní, že zápas - ovšem na zcela jiné úrovni - trval dále.

Posudek či komplexní hodnocení z fakulty /rovněž přikládám/, mi zcela jasně zavíral dveře všech kádrových oddělení tam, kde jsem se ucházel o zaměstnání. Nakonec jsem 1 rok - hned po ukončení studia, pracovala jako materiálová účetní v místním Komunálním podniku - /tehdy jsme bydleli v Rožnově /p.R./.. Poté jsem nastoupila mateřskou dovolenou. Vzhledem k tomu že manžel nemohl vykonávat rovněž ze stejných důvodů povolání, na které se graduoval / studoval PŘF UP Olomouc - obor matematiky a fyziky/, neměl po 2 letech praxe jako středoškolský učitel dále vyučovat, rekvalifikoval se do oblasti výpočetní techniky a my se stěhovali v r. 1976 do Přerova. Bylo to rodiště mého muže, doufali jsme v to, že já ve větším městě budu mít více šancí získat zaměstnání. Tehdejší ředitel nemocnice mou žádost jednoznačně zamítl, dlouhý jsem čekala na místo psychologa na tamní psychiatrickém odd. Z finančních důvodů jsem tedy nastoupila do ČSAD Olomouc - jako laborantka tamní psychologické laboratoře s důvěrou ve slib, že do psychologické funkce budu záhy převedena. Na toto "převedení" jsem neúspěšně čekala další 3 roky, kdy jsem odešla ve středoškolském zařazení na druhou mateřskou dovolenou - tehdy již po neúspěšném jednání s ČSAD Č. Budějovice, kde stejné důvody stály proti mému působení.

Po dobu působení v psychologické laboratoři ČSAD Olomouc jsem zcela plnohodnotně, i když jaksi "na černo" vykonávala práci diagnostickou, posudky řidičů však podepisoval kolega, zařazen v adekvátní funkci. Mezitím jsem externě nastoupila v MPP Přerov, kde jsem pracovala po pracovní době. Tuto činnost jsem vykonávala bez potíží cca 3,5 roku, i během mateřské dovolené, protože jsem byla informována tehdejším vedoucím manželské poradny o jeho úmyslu odejít. Proto jsem pracovala i v mateřskou dovolenou, abych neztratila kontakt s touto poradnou.

V okamžiku, kdy však jsem zažádala o pracovní poměr OÚSS Přerov, jako vedoucí MPP / jiné zařazení než ve vedoucí funkci kromě externistů tam nebylo možné/, mne tehdejší ředitel této organizace zavolal a důrazně žádal, abych před ním prohlásila, že jakási religiozita není mým přesvědčením. Toto jsem samozřejmě s čistým svědomím učinit nemohla, tím tedy skončila moje naděje - tehdy už v roce 1983 tj. 8 let po ukončení fakulty získat první pracovní smlouvu ve svém oboru na dobu určitou...

Byla jsem z nedostatku uchazečů sice přijata, jako vedoucí MPP, ale pouze na několik měsíců, moje pracovní smlouva končila dubnem 1984. Tehdy jsem doufala, že toto je pouhým gestem alibismu ze strany vedení OÚSS. Myslela jsem, že po uplynutí této doby budu přijata do této funkce na trvalo. Snad zde mohu říci, že pro práci MPP jsem byla celou svou duší zapálena a pro tuto práci jsem plně žila. Nicméně moje naděje zhasly a do funkce byla jmenována kolegyně, které chyběly jakékoliv zkušenosti v oboru - řeknu-li to však vulgárně, měla podstatně "většího" tatínka, než já.

Nastala další krušná kapitola mého života, byla jsem několik týdnů zcela bez zaměstnání. Ve svém oboru jsem neměla tehdy nárok, získat práci maturitu mám na gymnáziu, což není či nebylo při tehdejším nedostatku míst žádná plnohodnotná specializace, do dělnické kategorie mne žádná organizace nechtěla přijmout, protože jsem měla VŠ vzdělání...

V té době jsem byla nakonec nucena přijmout nabídku - otevřeně řečeno "po známosti" u opuštěné organizace OÚSS - jako řidička Š 1203, jezdila jsem pro pečovatelskou službu. Tuto práci jsem vykonávala několik měsíců, současně jsem napsala i osobně jednala na mnohých místech Moravy, s jediným cílem - sehnat zaměstnání v oboru psychologie. Ze všech ONV na Moravě mi bylo negativně odpovězeno.

Shodou, jistě, jak já pevně věřím, ne náhodných okolností, jsem se dovéděla o potřebě mé profese v OÚNZ Most. Na mou žádost tam mi bylo bleskově pozitivně odpovězeno a nutno podotknout, že tato instituce jako první se ke mně nepostavila zády. S mnohými jistě pochopitelnými komplikacemi, ale přestěhovali jsme se - v létě roku 1984.

Od té doby, tedy již 6. rokem pracuji na lůžkovém oddělení psychiatr zde v Mostě. Byl to čas náročný, musela jsem opět začínat v novém oboru, klinické psychologie. 2,5 roku jsem pracovala v dětské psychiatrii, 3 ro již pracuji v psychiatrii na dospělém odd. V roce 1988 jsem konečně slož la státní rigorózní zkoušku / v době mého působení v ČSAD Olomouc mi tot bylo znemožněno a nedoporučeno/, téhož roku jsem složila i předepsanou zkoušku specializační - z klinické psychologie.

Pracuji tedy v oboru, po kterém jsem celkově 8,5 roku jenom snila. Pracuji s lidmi, kteří mne přijali jako takovou, bez předsudků, a jsem za to vděčna. Ale i tato mince má rub a velmi citlivý. Této možnosti ja z nutnosti byli nuceni obětovat jak já definuji onu "vnitrostátní emigra jsme nuceni žít 450,- km vzdáleni od všech příbuzných, zejména rodičů, kteří jsou staří...

Druhou negativní stránkou tohoto je fakt, že jsem v novém oboru zač la pracovat v době, kdy mi již bylo 33 let. Zvýšeným úsilím jsem se snaž la dohnat deficit, který mne dělil neabsolvovanými léty praxe od svých st ně starých kolegů a kolegyn. A důsledek tohoto, at již psychologický, či finanční - nesu prakticky dodnes.

Toto je tedy důvod, proč jsem se pod tlakem těch, kteří mou anabaz znají - rozhodla Vám napsat dopis či žádost o rehabilitaci. Nežádám jiné než aby mi nebyla odpírána snaha ač dostatečně nezařazena - ale přec jen dlouholetě interesována na kontaktu s oborem. Ráda bych, aby mi byla uzn na za praxi doba od mého absolutoria v r. 1975, bude-li to takto možné. Po celá léta jsem se /s vyjímkou 1. mateřské dovolené/ snažila ač jakkol byť ve volném čase, či jen dočasně /vůz MPP Přerov/, pracovat v oboru.

Žádnou jinou rehabilitaci nežádám. Samozřejmě znám lidi a jména, kt se osobně zaskoužili o to, abych ve svém oboru nepracovala dříve. Ale ži pod vedením slova Božího a to mne v žádném případě nemůže vést k jakékol formě msty, či řeckněme zadostiučinění z toho, že by někomu bylo přičten i moje trápení. A vzdálenost od těch, kteří mne stále více potřebují, mi žádná rehabilitace nezkrátí. Na druhou stranu opouštět ty, kteří mi ve chvílích nejtěžších podali pomocnou ruku - myslím tím OÚNZ Most - také n považuji za morální. Našli jsme oba, já i manžel své místo a prostor ke službě.

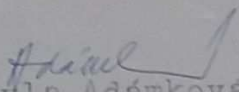
S tím vším souvisí paní doktoro moje prosba druhá. Jsem si vědoma toho, že "chytám vlak", kterým jiní již dávno jedou. Ale snažím se obsáh nout vše, co je potřeba pro mou práci. Teoreticky jsem to splnila - v po době specializační zkoušky. Ale pracuji na psychiatrii a neměla jsem do sud možnost absolvovat školící místo či výcvik v psychoterapii. Proto js se loni s nadšením přihlásila na ten, který vedete právě Vy, v tuto dobu Byla jsem velmi/zklamána, když mi z ILFu nepřišla žádná odpověď. Proto Vá naléhavě moc prosím, zda byste mne nemohla přijmout do tohoto kurzu či š lícího místa v termínu dalším. Byla bych Vám velmi zavázaná a vděčná. Ne mohu plnohodnotně pracovat na psychiatrickém oddělení - nebudu-li jaksi vyškolená v psychoterapii. Diagnostika, ač třeba profesně zajímavá a někdo náročná, není mým jediným cílem. Chtěla bych pro lidi dělat více. Zatím bez výcviku si "troufám" pouze na psychoterapii individuální, ne však sk pinovou. A této mé síly by bylo na našem oddělení potřeba.

Nepodařilo se mi napsat tento list stručněji. Omlouvám se za to. Avšak těžko se 15 let, v mnohém pohnutých, dá stručněji/přiblížit. Mohu-li být tak troufalá a mít k Vám dvě prosby, dovolím si je tedy formulovat:
1/ jako jedinou a pro mne účinnou formu rehabilitace za 8,5 roku merných snah uplatnit se v oboru plnohodnotně, považuji oficielní uznání mé prax z let 1975- 1984. Toto nejlépe dopisem současnému řediteli/MUDr Macháčko OÚNZ Most a mé přímé nadřízené prim. MUDr Hamouzové/.
2/ prosba druhá je splnění mé dosud nesplněné kvalifikace v oboru psycho rapie - možno-li co nejdříve, tedy ještě tohoto roku.

Vážená paní doktoro, dovoluji si Vám dopředu poděkovat za pochopení toho, co jsem Vám výše popsal. Jsem si vědom toho, že nepatřím k těm nejpostiženějším let minulých. Avšak doby nejistot a nemožnosti pracovat na poli oboru byly dlouhé, neobešly se bez následků. Jsem ale vděčna i přes velké naše oběti, myslím tím oběti všech mých blízkých, že to, že ač daleko, máme dnes možnost sloužit tam, kde jsme. Čas však byl neúprosný, leccos mi za těch 9 let doslova uteklo, nyní nezbývá, než dohánět zameškané...

Vám přeji do Vaší nelehké práce nejen sílu a optimismus, ale také bez nadsázky - Boží požehnání.

S pozdravem a veškerými díky

Pavla Adámková

V Mostě dne 4.2.1990

PS. omlouvám se za nekvalitnost příložených kopií, nemám možnost lepší pořídit.

